

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐμείνεν οὕτω ἐπὶ τινὰ καιρόν . . . εἶτα ἤρχισε νὰ τὴν κινήσῃ αὖθις . . . Ἐπὶ τέλους, ψηλαφῶν, εὔρε τον σταυρόν. καὶ ἔφερεν αὐτόν εἰς τὸ στόμα του ὡσεὶ θέλων νὰ πῇ . . . Μὴ αἰσθάνθεις τὴν δρόσον τοῦ ὕγρου, ἠνέφξεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμούς καί, ἰδὼν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀπέθετο αὖθις αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ψιθυρίζων :

— ὦ Χριστέ! ἀποθνήσκω τῆς διψῆς! . . . Ἀρπάσας δὲ τὸ κύπελλον, ἔπιεν ἀπλήστως, ἀφίνων νὰ ρέῃ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τοῦ πώγωνος καὶ τοῦ στήθους του, ἐξ οὗ ὁμοῦ δὲν ἐφαίνετο ἐνοχλούμενος.

Ἀφοῦ ἔσβεσε τὴν δίψαν του, ἐστέναξε καὶ ἐπανάπεσεν ἀκίνητος ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἀπονάρκῳ.

Ἐκ τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν πλέον ἀπελείπετο αὐτῷ, ἢ αἱ ἀηδεῖς ἀνάγκαι.

Ὁ Ρογήρος εἶδε τὸ θέαμα τοῦτο τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ ἔθετο ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, φρονῶν ὅτι, ὅπως ἀποφύγῃ αὐτό, ἦτο ἀνεπαρκὴς μόνῃ ἢ προωρισμένη ὁπως καλύπτῃ αὐτοὺς ἐπιδερμῖς.

Ἐστηρίχθη δ' ἐπὶ τινος κίονος καί, ὅτε ἠθέλησε νὰ διατάξῃ ὅπως ἀνοιξῶσι τὰς κιγκλίδας, τὸ στόμα αὐτοῦ οὐδεμίαν κατάρθωσε ν' ἄρθρωσιν λέξιν.

Διὰ τῆς κινήσεως τῆς χειρὸς μόνον ἠδυνήθη νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν θέλησίν του.

Ἡ κιγκλὶς ἠνέφχθη.

Ὁ γέρων ἠσθάνθη νὰ ψαύσῃ τὰ γόνατά του. Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως γνωρίσῃ τίς ἦτο, καὶ οἱ δάκτυλοί του ἀπῆντησαν μακρὰν κόμην . . .

— Μοὶ φαίνεται κεφαλὴ ἀνθρώπου . . . εἶπε καὶ ἐπανάπεσεν εἰς τὴν συνήθη αὐτῷ ἀκίνησιν . . .

Ἄλλ' ἡ χεὶρ του δὲν ἔπесεν αὖθις . . . ἠσθάνθη αὐτὴν στηριζομένην ἐπὶ τινος μέρους, θερμαινομένην, ὑγραينوμένην . . . μὴ ἦσαν δάκρυα ; . . .

Ἐτεινε τὸ οὖς καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσέ τι, ὅπερ πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἀκούσῃ . . . λυγμούς καὶ θρήνον.

Ἡ φλόξ τῆς ζωῆς του ἦτο ἐσβεσμένη . . . ἀσθενὲς ὡχρορρόδιον χρῶμα ἔβαψε τὰς παρειάς του. Τὰ βλέμματά του ἐφάνησαν ἐπὶ στιγμὴν ἦτσον θολὰ ἢ πρίν.

— Εἶναι αὐτὰ δάκρυα; ἔλεγεν ἀσθμαίνων. Ἐγὼ κκτηνάλωσα πρὸ πολλοῦ τὰ ἰδικά μου. Ἐχυσά δάκρυα ὀργῆς, ἔρωτος, τρυφερότητος λύσεως. Τώρα δέ, ἂν ὁ οὐρανὸς μοὶ ἐδώρῃ καὶ αὖθις τὰ δάκρυα, ἤθελον θρηνῇ πάντοτε ἐκ φιλανθρωπίας, διότι τὸ μάλλον εὐπρόσδεκτον δάκρυ παρὰ τῷ παρηγοροῦντι τοὺς δυστυχεῖς εἶναι τὸ

τῆς φιλανθρωπίας . . . καὶ εἶναι γλυκὺ.

— Μὴ ἀποσύρετε τὴν χεῖρά σας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου . . . μὴ θέλήσετε νὰ με ἀφίσετε χωρὶς νὰ με εὐλογήσετε. . . ἔλεγε πνιγόμενος ἐκ τῶν λυγμῶν ὁ Ρογήρος.

Ὁ Ἐρρικός οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ Ρογήρος, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν, εἶδεν αὐτὸν ἀκίνητον, ὡσεὶ μὴ ἤκουσε τοὺς λόγους του. Ἔοσιε λοιπὸν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του καὶ ἐπανέλαθεν :

— Εὐλογίαν ! . . . εὐλογίαν !

— Εὐλογίαν ! εὐλογίαν ! ἀπήντησεν ὁ Ἐρρικός ὡς ἡχώ . . . Ἐπειτα καὶ αὕτη εἶναι λέξις ἀγάπης . . . Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ ὕψωσε τὴν χεῖρά του, τὴν μεταχειρίζονται κλαίοντες. Τὸ παρελθὸν διέοχεται ἀσυνάρτητον τοῦ πνεύματός μου . . . Σκότος καὶ φῶς καταλαμβάνουσιν ἐκ περιτροπῆς τὸν νοῦν μου . . . Ἀλλὰ νομίζω . . . καὶ εἶναι βέβαιον . . . ὅτι καὶ ἐγὼ ἠύλογηθην ὅτε ἤμην μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Τώρα δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ . . . ἀλλ' ἦτο λιποθυμία παρελθούσα ἐξ ὑπερβολικοῦ πάθους . . . Ἀ ! ἠύλογησεν ὁ πατήρ του τὴν κεφαλὴν ταύτην, ἥτις ἐμελέτα τὸν θάνατόν του . . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν. ἤρξατο νὰ πλήττῃ διὰ τοῦ γρόνθου τὸ μέτωπόν του, καὶ προσήχετο, καὶ ἐβλασφήμει, ἐν μέσῳ ἀφάτου ἄλγους.

Ὁ Ρογήρος ἐκράτησε τὴν χεῖρά του καὶ ἔλεγεν αὐτῷ εἰς τὸ οὖς :

— Ἡ εὐλογία αὕτη συνογορεῖ ὑπὲρ ὑμῶν. Ἡ συγχώρησις αὐτοῦ ἀνῆλθεν ἄχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ἔτυχον συγχωρήσεως.

— Βαλκέριε, Βαλκέριε, εἶναι ξίφος αὐτὸ τὸ ὅποτον μοὶ δίδετε ; . . . Καὶ τί ; μὴ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα πρέπει ὁ υἱὸς νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του ; — Ἀρμόζουσιν οἱ λόγοι οὗτοι εἰς ἕνα ἀρχιδιάκονον τῆς ἀγίας μητρὸς ἡμῶν ἐκκλησίας ; Εἶναι λόγοι τοῦ διαβόλου . . . Μὴ, πρὸς Θεοῦ ! μὴ μὲ θέτης ὑπὸ δοκιμασίαν . . . Ὁ Πάπας ; Εἶσαι ψεύστης ! Ὁ πατήρ τῶν πιστῶν δὲν δύναται νὰ διατάσῃ τὴν πατροκτονίαν . . . ὦ ! πόσον εἶναι ὠραῖον τὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο στέμμα ! . . . πόσον εἶναι λαμπρόν ! . . . Τὸ ἀγαπᾷς ; . . . Ἄν τὸ ἀγαπᾷς ; . . . Λοιπόν, αὐτὸ φυλάσσεται ἐν Μόντζα διὰ σέ . . . ὑπὸ τῶν πιστῶν σου κατοίκων τοῦ Μεδιολάνου . . . Ἀλλὰ πρόσεξε . . . μετὰ σοῦ καὶ τοῦ στέμματος ἐκείνου παρεντίθεται μία ζωὴ . . . Ἄς ἐκλείψῃ ! . . . Ἐλεος ! Ἐλεος ! μετενόησα ἐκ βάθους καρδίας . . .

— Τί ὠφελεῖ ; Μία σκέψις δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ἐν ἐγκλήμα ; . . . Ἀλλ' ἡ συγχώρησις σου ; — Τί ὠφελεῖ ; Ἡ γενναιότης τοῦ ἀγαθοῦ δύναται ποτὲ νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ἔργον τοῦ μοχθηροῦ ; . . . Ἀλλ' ὑπέφερα τόσον ! . . . Ἀπὸ πότε δὲ ὑποφέρω ! . . .

Καὶ ταῦτα λέγων ἐζήτηε περὶ αὐτὸν καὶ εὐρίσκων τὸ ζητούμενον, προσέθετο :

— Ὁ χρόνος κατέστρεψε τὸ ἐργαλεῖον, τὸ ὅποτον μοὶ ἐχρησίμευεν ὅπως τὸν διακρίνω, καὶ ἐγὼ ζῶ ἀκόμη ! Καὶ ὁμοῦ εἶπον ὅτι θὰ τοὺς συγχωρήσω ὅλους, καὶ τὸν Μαμφρέδην ἀκόμη . . .

— Τὸν Μαμφρέδην !

— Ποῖος ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Μαμφρέδου ; . . . Μὴ, πρὸς Θεοῦ ! ἐκφωνήτε τὸ ὄνομά του . . . Ὑποβάλλετε με καλλίον εἰς τὰ βασανιστήρια . . . καύσατε τοὺς ὀφθαλμούς μου . . . Ἀλλὰ μὴ ἐκστομίζετε τὸ ὄνομα τοῦ Μαμφρέδου . . . Εἶναι ὄνομα, τὸ ὅποτον ἔμενεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἠνωμένον μετὰ πόθων αἵματος . . . τώρα ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως παρήλθε, διότι ἐπῆλθεν ἡ τοῦ θανάτου . . . Ποῖος ἠδύνατο νὰ τὸ μαντεύσῃ ; Τὸ μειδίαμά του ἦτο τὸ μειδίωμα τῆς ἀφύτητος . . . ἄδολος χαρὰ ἐλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του . . . οἱ λόγοι του ἦσαν γλυκεῖς . . . πάντες ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν εὐγενέστερον νέον τῆς Ἰταλίας . . . δι' αὐτὸν ἐστέναζον αἱ νεάνιδες . . . αὐτὸν ἐφθόνουν οἱ τροβαδούροι καὶ οἱ ἱππῶται . . . Ἦτο ὁ ὠραιότερος ἀδάμας, δι' εἶχε τὸ στέμμα τοῦ Φρειδερίκου . . . Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο πρόσωπον ἀγγέλου . . . ἡ καρδιά του . . . ἂ ! ἡ καρδιά του δὲν εἶχε τὴν δόμιον . . . Ὁ τῆς ψυχῆς ἐκείνης μετὰ τοῦ σώματος δεσμός ὑπῆρξεν ἐγκλήμα καὶ λαθὸς . . . Ἀγρία δίψα ἐξουσίας ! . . . Μαμφρέδη, ἐφόρεσες τὸ ποθητὸν διάδημα ; Αἰσθάνεσαι πόσον βαρύνει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, φέρον ἀντὶ ἀδαμάντων τὴν καταράν ἀπεγνωσμένης ψυχῆς καὶ τὴν καταδίκην. ἦν ἀπήγγειλε κατὰ σοῦ ἡ τοῦ Θεοῦ Δικαιοσύνη ;

— ὦ ! πάτερ μου ! εἶπε, διακόψας αὐτὸν ὁ Ρογήρος.

— Ὑπῆρξε καιρὸς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἐν τῇ εἰρῇ, θεὸς τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὑπῆρξε καιρὸς, καθ' ὃν ἀκούων τὴν λέξιν ταύτην ἠσθάνομην ἀοριστὸν τινὰ ταραχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ, τὴν ὁποῖαν ἐπρωτίμων ἀπὸ ὅλας τὰς χαρὰς τῆς γῆς. Τώρα, οὐδὲν αἰσθάνομαι . . . Εἰμαι νεκρός . . . οὐδὲν πάθος ἔχω . . . οὐδὲν ἐπιθυμῶ . . . μόνον τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποτον σβύνει τὴν φλέγουσαν τὸν λάρυγγά μου δίψαν.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐψηλάφει ζητῶν τὸ κύπελον.

Ὁ Ρογήρος, ἐγερθεὶς, ἔλαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του, ὑποβαστάζων δὲ τὴν κεφαλὴν του, τὸν ἐβόηθει νὰ πῇ.

Ὁ γέρων οὔτε ἀνθίστατο, οὔτε συνείδησιν τοῦ πράγματος εἶχεν, ἠκολούθει μόνον τὴν διδομένην αὐτῷ ὥθησιν.

Ἄλλ' ὅτε, ἀνοιξας τοὺς ὀφθαλμούς, ἠδυνήθη ν' ἀτενίσῃ τὸν Ρογήρον, ἔβαλεν ἀσθενῆ κραυγὴν, ἀπεπειραθὴ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ καὶ δι' ὕφους μετὰ ζῆλιθιότητος καὶ ἐκπλήξεως ἐψιθύρισεν :

— Ὁ Μαμφρέδης !

Τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅσον ταπεινὴ τῇ φωνῇ καὶ ἂν ἐλέχθη, ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς ἐκείνων, οἵτινες εἶχον μείνῃ παρὰ τὴν κιγκλίδαν, ὁ εἰς τῶν ὁποίων ἐποίησε φρικώδη μορφοκσμὸν, ὡσανεὶ ἤκουσε ὀχληρότατόν τι καὶ ἐστέναξε βιθῶς ¹.

1. Ὁ Ρογήρος ἦτο νέος υἱὸς τοῦ Μαμφρέδου καὶ τῆς συζύγου τοῦ Καζέρια καὶ ὁμοίαζε πρὸς τὸν πατέρα του. Τοῦτο δ' ἐξηγεῖ καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἐρρικού καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ Καζέρια καὶ τὸ μοχθηρὸν τῆς ἐκδικήσεως ἦν ἐχάλευσεν ὁ Τσέρρας, ὀπλιζὼν τὸν υἱὸν κατὰ τοῦ πατρὸς. [Σ. Μ.]

Ὁ γέρων ἐξηκολούθησε μετὰ κόπου :

— Τὸ βλέπεις, Μαμρρέδη, ποῦ μὲ ἔφε-
ρεν ἡ φιλοδοξία σου ; . . βλέπεις τὴν ἀ-
δυσσον τῆς ἀθλιότητος, εἰς τὴν ὁποίαν
δύναται νὰ πέσῃ ἀθάνατος ψυχὴ, καὶ ἂν
ἔχῃς φιλόφθονα σπλάγχνα, θρήνησον . .
Ἄ ! δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦσαι ὁ Μαμρρέ-
δης . . αὐτὸς εἶχε τὴν ἡλικίαν σου, ὅτε
τὸν εἶδον διὰ τελευταίαν φοράν . . Ἡ ἡλι-
κία καὶ τὸ ἀλγος κατέβαλον τὸ σῶμά
μου περισσότερο τοῦ δέοντος . . Ἀλλὰ
καὶ ἡ ἡλικία μόνη δὲν παρέρχεται μα-
ταίως ἐπὶ τῶν θνητῶν. Ἴσως εἶσαι υἱὸς
του ! Τί θέλεις ; Σὺ δὲν πταίεις. Διὰ σέ
δὲν αἰσθάνομαι μῖσος· ἀλλὰ δὲν δύναμαι
νὰ αἰσθανθῶ καὶ ἀγάπην· Ἐγέρθητι καὶ
παρηγόρησέ με. Πρὸ πολλοῦ ἐσυγχώρησα
τὸν πατέρα σου. Ἀλλὰ, καὶ κατ' αὐτὰς
ἀκόμη τὰς στιγμὰς τῆς μανίας μου, οὐ-
δέποτε κατηράσθην τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς
ἐγγόνους ἐκείνων, οἱ ὅποιοι μὲ ἐβασάνισαν
Ἐγέρθητι . . καὶ εἶπε αὐτῷ ὅτι εὐχομαι
νὰ ἦναι εὐτυχὴς . . καὶ εἰς σέ ἀκόμη . .
Ἄν ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὁμι-
λεῖ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῆς ζωῆς, δύναται νὰ
εὕρῃ χάριν ἐνώπιόν σου, — ἀντὶ τῶν τό-
σων δεινῶν, τὰ ὁποῖα ἔπαθον — σέ πα-
ρακαλῶ νὰ ἐκτελέσῃς τὴν τελευταίαν θέ-
λησίν μου . . νὰ θάψετε τὸ σῶμά μου
παρὰ τὸ τοῦ Φρειδερίκου . . τοῦ πατρός
μου . . ἄνευ πολυτελείας, ἂν θέλετε, ἄνευ
στέμματος, καίτοι, ἂν παραχωρήσητε
αὐτὸ εἰς ἐν πτώμα, οὐδεμίαν βλάβην δύ-
ναιτο τοῦτο νὰ σᾶς φέρῃ . . Μὲ ἀρκεῖ
νὰ ἀναπαυθῶ εἰς τὸ πλευρόν του.

— Ἀκούσατέ με, δι' ὄνομα τοῦ Χρι-
στοῦ ! αὐτὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα βρέχουν
τὰς χεῖράς σας, εἶναι τοῦ υἱοῦ σας Ρο-
γήρου . .

Ὁ Ἑρρίκος ὥσπερ κατέβαλε μέγιστον
ἀγῶνα ὅπως λαχῶσιν συνετῶς, ἐπανέπεσεν
εἰς τὴν φαντασιοκοπίαν του καὶ, νομίζων
ὅτι συνδιελέγετο μετὰ τῆς συζύγου του,
τῆς θυγατρὸς τοῦ Λεοπόλδου ἀρχιδουκὸς
τῆς Αὐστρίας, τοῦ προσεπικληθέντος ἐν-
δόξου, ἐξηκολούθησε λέγων :

— Ἀγνησία, διατί κλαίει τὸ τέκνον
μας ; Παρηγόρησέ το. Εἶναι ἡ εὐφροσύνη
τῆς ζωῆς μου . . Εἶναι τόσον ὥρατον τὸ
μειδίαμά του . . Πῶς σέ βαστάξῃ ἡ καρδιά
νὰ τὸ κάμνης νὰ κλαίῃ ; . . Παρηγόρησέ το,
Ἀγνησία, παρηγόρησέ το . . Πόσον θὰ
χαρῇ ὁ Φρειδερίκος, ὅταν θέσῃς εἰς τὰς
ἀγκάλας του αὐτὸ τὸ βρέφος . . Καὶ διατί
νὰ μὴ χαρῇ ; δὲν εἶναι ἐγγονός του ; . .
Τίνος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἐκ πορφυρίτου τάφος ;
... Ἐχει τὰ ἐμβλήματα τῆς Σουηδίας
... Ἀπομακρύνσου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σέ βοη-
θήσῃ . . Ἐμποδίζεις τὸ φῶς . . Ὁ Φρει-
δερίκος ! . . Αἰωνία του ἡ μνήμη ! . .
Αἰωνία ἡ μνήμη ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπέ-
θανον πολεμοῦντες εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν . .
Ὅχι . . ὄχι . . Εἶναι Φρειδερίκος ὁ Β' . .
ἀπέθανε λοιπὸν καὶ ἀποθνήσκων δὲν μὲ
ἐνθυμήθη ! . . Δὲν ἔχω πλέον πατέρα ! . .
Καὶ ὁ υἱός μου ; . . Ἀγνησία . . τί ἔ-
γινες ; . . Ὁ υἱός μου . .

— Ἀποθνήσκει τῆς λύπης εἰς τοὺς πό-
δας σας !

— Ἀποθνήσκει ; . . ποῖος ;

— Ὁ υἱός σας . .

Ὁ Ἑρρίκος ἔλαβε δι' ἀμφοτέρων τῶν
χειρῶν τὸ πρόσωπον τοῦ Ρογήρου καὶ πα-
ρετήρησεν αὐτὸ ἀτενῶς ἐπὶ μακρόν, εἰτα
εἶπεν :

— Ἡ μορφή σου βεβαίως εἶναι μορφή
ἐγγονοῦ τοῦ Φρειδερίκου. Ἀλλ' ἂν ἀληθῶς
εἶσαι υἱός μου, διατί ἤλθες τόσον ἄργα ;
... Ἐπὶ μακρὰ ἔτη σέ ἐκάλουν, ὡς ἐν
ἐρήμῳ . . Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀφίσω ἡ
κληρονομίαν συμφορῶν . . Ἡ πατρικὴ
ἀγάπη ἐνεκρώθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου . .
Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός εἶναι δι'
ἐμὲ ἀνάμνησις πραγμάτων μεμακρυσμένου,
λησμονημένου, ὡς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν
τῇ δυστυχίᾳ συντρόφου κατὰ τὴν ἡμέραν
τῆς ὑπερηφάνου εὐτυχίας. Ἄν ἤλθες διὰ
νὰ ἰδῇς πόσον εἶναι ἀπεχθές τὸ τέλος
ἐξευτελισμένου πλάσματος, ἀπομακρύν-
θητι . . σοὶ τὸ διατάττω . . Ἄν σέ ἔ-
φερον ἐδῶ ὁ οἶκος . . φόνευσόν με . . μὴ
τρέμῃς . . νὰ μὲ φονεύσῃς . . Λάβε πράγ-
ματι οἶκτον δι' ἐμέ . . Τὴν στιγμὴν ταύ-
την, καθ' ἣν εἰμαι μετὰ ζῶντος καὶ θα-
νάτου, ὑποφέρω φρικώδεις βασάνους . .
τούτου δ' ἕνεκα διαπραττεῖς πατροκτο-
νίαν, κρούμενος νὰ φονεύσῃς τὸν πατέρα
σου. Ἔσο βέβαιος ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ σοῦ
ζητήσῃ τὸν λόγον περὶ τῆς ψυχῆς μου . .
Ἡ πρώτη δέησις τὴν ὁποίαν θὰ κάμω
ἐνώπιον τοῦ θρόνου του, θὰ ἦναι ὑπὲρ σοῦ,
ὁ ὁποῖος μὲ ἀπήλλαξες τόσου ἀλγους, καὶ
θὰ εἰπῶ αὐτῷ νὰ μὴ σέ τιμωρήσῃ, διότι
ἡ ἀγάπη ὠδήγησε τὴν χεῖρά σου· ἀλλὰ
νὰ σέ συγχωρήσῃ, καθὼς ἐγὼ ἐσυγχώ-
ρησα. Ἄν δὲ ἡ Θεία Σοφία θέλῃ νὰ τι-
μωρήσῃ, ἡ τιμωρία νὰ μὴ πέσῃ ἐπὶ σοῦ,
ἀλλ' ἐπ' ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἐξηνάγκασε τὸν
υἱὸν νὰ παρὰσχῇ τοιοῦτον δείγμα ἀγά-
πης εἰς τὸν πατέρα του, φονεύων αὐτόν.

Καὶ στηρίζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀ-
ριστεροῦ ὤμου τοῦ Ρογήρου ὠλόλυξε χω-
ρὶς νὰ κλαίῃ . . Ὁ δὲ Ρογήρος ἀνέκραγεν :

— Ὡ ! αὕτη εἶναι ἀφ' ὧν βάσανος !

— Ἀλλ' ἂν πράγματι ἦσαι σὰρξ ἐκ
τῆς σαρκὸς μου, ἐπανελάβην ὁ ταλαίπω-
ρος Ἑρρίκος· ἂν ἦσαι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου
αἱ παιδικαὶ θωπεῖαι κατεπράυνον τὰς
θυέλλας τοῦ ἀγρίου πνεύματός μου, φύγε
... οἱ ἐχθροὶ σου εἶναι πολλοὶ καὶ ἰσχυροί.
Ἄγνοεῖς ὅτι ὁ θάνατός σου εἶναι ἡ χαρὰ
τῶν, καὶ ἡ ζωὴ σου ὁ τρόμος τῶν ; . . Φύγε
... διότι σέ διώκουν, ὡς οἱ κύνες τὴν ἔλα-
φον . . οἴμοι ! . . ἐπίστευον ὅτι δὲν εἶχον νὰ
υποφέρω ἄλλας λύπας· ἀλλ' αὐταὶ δὲν
ἔχουσι τέλος, ὡς ἡ αἰωνιότης. Μὴ μὲ
ἐναγκαλισθῇς, μὴ μὲ ἀπασθῇς . . Ὁ πρὸς
τοῦτο χρόνος δύναται νὰ σοὶ ἀποβῇ ὀλέ-
θριος. Τῶν περιπτώξεων καὶ τῶν ἀσπα-
σμῶν σου προτιμῶ τὴν σωτηρίαν σου. Εἰς
τὴν Παλαιστίνην, δύνασαι, ἀγωνιζόμενος
ὑπὲρ τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος, ν' ἀποθάνῃς
τὸν θάνατον τῶν ἀνδρείων. Λάβε . . τὸ
φυλακτὸν τοῦτο ἅς μὲ φέρῃ πάντοτε εἰς
τὴν μνήμην σου. Ὅταν προσέυχεσαι . . δέου
ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὑπέφερεν
ὅλας τὰς πικρίας, ὅσας οἱ ἄνθρωποι δύναν-
ται νὰ ὑποφέρωσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης . .

δέου ὑπὲρ πατρός ἐγκληματίου καὶ
δυστυχούς . . ἀλλὰ φύγε, ἂν ἀγαπᾷς τὴν
ζωὴν σου, φύγε . . ποῖος εἰξεύρει μὴ οἱ
ὀδηγήσαντές σε ἐδῶ σὲ προδίδουσι ! Ποῖος
εἰξεύρει μὴ θέλωσι νὰ μᾶς φονεύσωσι μαζύ ;
... Δὲν ἤκουσες κινούμενα τὰ σιδηρὰ τῶν
κιγκλιδῶν ; . . Ἐτελείωσεν . . ἔκλεισαν τὴν
θύραν, καὶ διὰ παντός . . ὦ ! οἱ κακοῦρ-
γοι . . οἱ ἀτιμοὶ ! . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠγέρθη.

Ἡ ἰσχύς, ἥτις ἦτο ἀναγκαία πρὸς δια-
τήρησιν ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον τῆς ζωῆς του,
ἐράνη συγκεντρωθεῖσα, ὅπως καταναλωθῇ
ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ στιγμῇ· αἱ παρειαὶ του
ἐγένοντο καταπόρφυροι, ὥσπερ εἶχε κα-
ταληφθῇ ὑπὸ πυρετοῦ.

Ἦρπασε τὸν Ρογήρον ἀπὸ τοῦ βραχί-
ονος καὶ ὤθησεν αὐτὸν βιαίως πρὸς τὴν
θύραν . . τὸ πρῶτον βῆμά του ὑπῆρξε τα-
χύτατον . . τὸ δεύτερον, οὐχὶ τόσον . .
εἰς τὸ τρίτον, ἄρισε τὸν βραχίονα τοῦ Ρο-
γήρου καὶ κατέπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους . .

Ὁ νέος ἔσπευσεν εἰς βοήθειά του· ἐπί-
σης ἔδραμον καὶ οἱ τρεῖς παρὰ τὴν κιγ-
κλιδὰ μένοντες μυστηριώδεις ἄνδρες . .

Ἦγειρον αὐτόν . . ἀπὸ τοῦ στόματός
του ἔρρεεν αἷμα . . ἡ ρίς αὐτοῦ ἦτο συν-
τετριμμένη . . τὸ μέτωπον πελιδνόν . .
οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκτὸς τῶν τροχιῶν τῶν . .
Ἐξήτασαν τὸν σφυγμόν του . .

Ἡ βία, τὴν ὁποίαν ἐνήσκησεν ἡ φαν-
τασία ἐπὶ τῶν προσεγγιζόντων εἰς τὴν
ἀποσύνησιν ἐκείνων μελῶν, καὶ ἡ πτώσις
ὑπῆρξεν δι' αὐτὸν θανατηφόρος.

Ὁ Ρογήρος κατελήφθη ὑπὸ ἀκρατήτου
μανίας.

Ἐτρεχεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀναζητῶν καὶ
κράζων τὸν πατέρα του, διὰ φωνῆς κλαυθ-
μυρᾶς.

Ἐξώριζεν αὐτόν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς
λόγους του, νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψῃ τό-
σον ταχέως εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του.
Ἐξέφερε φοβεράς ἀπειλάς· αἱ δὲ κινή-
σεις του ἦσαν τόσον ὀρμητικαί, ὥστε οἱ
παρεστώτες μόλις ἠδύναντο νὰ τὸν κρατή-
σωσι . .

Ἐσπυρεν αὐτοὺς τῆδε κέκλεισε, συγ-
κρούων σφοδρῶς πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ ἑξαψὶς αὐτοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ κατα-
κόρυφον.

Ἀκράτητος πόθος θανάτου τὸν κατέλαβεν.

Ἐζήτηε νὰ διαφύγῃ τοὺς κρατοῦντας
αὐτόν νὰ καὶ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ
τοῦ τοίχου. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρωθεν ἢ
κατὰ τὸ ἡμῖς μόνον.

Προσῆγγισεν εἰς τὸν τοῖχον· ἀλλὰ δὲν
κατῴρωσε νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας ἐκεί-
νων, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τὸν ἀπομα-
κρύνωσιν . .

Ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του· ἀλλ' ὁ
κτύπος δὲν ἦτο τόσον ἰσχυρός, ὅπως τὸν
φονεύσῃ. Τὸν ἔρριψε μόνον ἀναίσθητον εἰς
τὰς ἀγκάλας τῶν υποστηρίζοντων αὐτόν.

Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ Ρογήρος ὤφειλε
νὰ φρουρῇ εἰς τοὺς κήπους τῶν ἀνακτό-
ρων, εἶχε παρέλθῃ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀκολούθων, μετὰ τεσ-
σάρων ἐκ τούτων, μετέβη εἰς τὴν μεγά-

λην πύλην τῶν κήπων, ὅπως ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλου τὸν Ρογήρον... ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρεν ἐκεῖ...

Προσεκάλεσεν αὐτὸν ὀνομασί, ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις...

Μὴ ἐλιπυτάκτησεν... ἀδύνατον! ἔλεγεν ὁ ἀρχηγός. ὅτε αἰρνης προσέκρουσεν εἰς τὴν λόγχην, ἣν ὁ Ρογήρος ἀναχωρῶν εἶχε ρίψῃ χαμαί.

Καίπερ τοῦτο προὔξηνσεν αὐτῷ δριμύτατον πόνον εἰς τὸν πόδα, ἤγειρε τὴν λόγχην πνευστιῶν καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, φοβούμενος μὴ οἱ ἀκόλουθοι ἤθελον στραφῇ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐν τῇ ἐρριμμένη χαμαὶ ἐκείνῃ λόγχῃ ἤθελον ἰδῇ πολὺ ταχέϊαν διαφύεσιν τῆς διαβεβαιώσεώς του.

Τοῦτο ὅμως εἰς οὐδὲν ὠφέλησε, διότι κατὰ τὴν στροφὴν τοῦ φανοῦ ἡ στυλπνὴ αἰχμὴ τῆς ἡκτινοβόλησε καὶ πάντες ἀνέκραξαν:

«Ἡ λόγχη! ἡ λόγχη!»

— Πράγματι, ἀπήντησε σείων τὴν κεφαλὴν, ὁ ἀρχηγός εἶναι ἡ λόγχη. Περὶ τοῦτου οὐδεμία ἀμφιβολία ἐπιτρέπεται. Τοῦτο δὲν εἶναι μῦθος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ: δὲν πιστεύω... εἶναι ἡ λόγχη... Ἄγιοι Μάγοι τῆς Κολωνίας! Εἰς ποῖαν ἐποχὴν ἐφθάσαμεν! Τώρα εἶναι ἀφροσύνη νὰ πιστεύῃ κανεὶς εἰς ἀνθρωπον, καθὼς τὸ νὰ ἀπατᾷ εἶναι κακούργημα.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐν μέρει ὑπὸ πείσματος κατεχόμενος, καὶ ἐν μέρει συγκεχυμένος, ἐδιπλασίασε τὴν φρουράν, εἴτα ἐπορεύθη εἰς τοὺς σταύλους· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν εὔρε τὸν ἵππον τοῦ Ρογήρου.

Ὅθεν ἐκλέξας τινὰς τῶν ἀκολουθῶν διέταξεν αὐτοῖς ν' ἀπέλθωσι κατεσπευσμένως εἰς ἀναζήτησίν του καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθωσιν, ἂν μὴ ἔφερον εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Ρογήρος ἐν τούτοις, ἀνεκτίησεν τὰς αἰσθήσεις του· τὸ μέτωπόν του ὅμως κατείχετο ὑπὸ σφοδρῶτος ἀλγους.

Ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καί, ἰδὼν τὸ φῶς λαμπάδος καιομένης ἐνώπιόν του, τοὺς ἐπανέκλεισεν ἀμέσως, ὥσανεὶ εἶχεν αἰσθανθῇ αὐτοὺς τραυματισθέντας ὑπὸ τοῦ φωτός ἐκεῖνου.

Παρεκάλει νὰ ἄρῳσιν αὐτὸ ἐκεῖθεν, Μεθ' ὃ, ἀπεπειράθη νὰ κρατήσῃ αὐτοὺς ἀνοικτούς· τότε δὲ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ, ἀλλ' εὗρίσκετο κατακεκλιμμένος ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς κλίνης, καὶ ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅστις τόσον ὀλίγον εἶχεν ὁμιλήσῃ, τὸν περιποιεῖτο μετὰ τόσῳ τρυφερᾷ μερίμνῃς, ἥς μερίζονα οὐδὲ μήτηρ θὰ ἐπεδείκνυε.

Μόλις συνήλθεν, ἤκουσεν αὐτὸν λέγοντα:

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! συνήλθε τέλος πάντων.

Ὁ Ρογήρος, λαβὼν θάρρος, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ διὰ μεγάλου ἀγῶνος εἶπε:

— Καὶ τώρα;...

— Καὶ τώρα, ἀπήντησεν ὁ κόμης τῆς

Τσέρρας, τὰ δάκρυα ἀρμολοῦσιν εἰς τὰς γυναῖκας... Αὐριον τὸ πτώμα τοῦ πατρός σας θὰ βαλσκαμῶθῃ... παρηγορήθητε δέ, διότι θὰ ψαλῶσιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του μνημόσυνα, ὅσα δι' οὐδεμίαν ἄλλην χριστιανοῦ ψυχὴν ἐψάλησαν ἄχρι τοῦδε καὶ θὰ ψαλῶσιν ἔτι ἄχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Τὰ δὲ ὅσα αὐτοῦ θὰ μεταφέρωμεν, ὅσον δυνηθῶμεν ταχύτερον, εἰς Μονρεάλε, ὅπως ἀναπαυθῶσι παρὰ τὰ ὅσα τοῦ Φρειδερίκου... Ὑμεῖς δέ, ἂν θέλετε νὰ θυσιάσετε τὸ βασιλεῖόν σας καὶ τὴν ἐκδίκησίν σας εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσεν τὸν πατέρα σας...

— Πρὶν ἢ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς, εἰς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο πρέπει νὰ ἀποθάνῃ... ἐκράυγασε πλήρης ὀργῆς ὁ Ρογήρος.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Ὁ Ἰωάννης, μετὰ πολλῆς προθυμίας θὰ ἐλησμώνει τὴν οἰκογένειαν Σαρδῶ καὶ τοὺς γαμηλίους δεσμούς του, ἂν μὴ ἡ ἀνάγκη ἦτον ἐπιβλητικωτέρα. Τὰ δυσχίλια φράγκα του οὐδόλως ἤρουν διὰ τὰς δαπάνας αὐτοῦ καὶ συνωμολογεῖ χρέη.

Πρωτὰν τινὰ ἐξύπνησε μὲ τὸ βαλάντιον κενὸν καὶ μὲ πλείστους ὀφειλομένους λογαριασμούς. Ὅλα τὰ μέσα τῷ ἐφάνησαν νόμιμα, ὅπως ἐξέβη τῆς ἀμνηχανίας του. Κατηνάλωσεν ὁλόκληρον ὥραν σκεπτόμενος ἂν θὰ ἐδανείζετο χρήματα παρὰ τῆς Ζήλιας ἢ ἂν ἦτο προτιμότερον νὰ προβῇ εἰς ὑστάτην ἀπόπειραν ἐπὶ τῆς κενοδοξίας τῆς κ. Σαρδῶ καὶ τῆς καρδίας τῆς Καλλιόπης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον τῷ ἐφάνη ἦττον ταπεινωτικόν, ἐνήργησε δὲ τόσῳ τεχνηέντως, ὥστε ἡ κ. Σαρδῶ ἀμέσως ἐθέωρησε τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς τῆς μετὰ τοῦ κ. Δελαμπέρ ὡς προσωπικὸν θρίαμβον κατὰ τῆς κ. Δενεραντᾶλ.

Δύο ἢ τρεῖς ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ ἤρκεσαν νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμην τῆς νέας τροφίμου.

Ὁ βουλευτὴς δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ ἐπὶ πολὺ κατὰ τῆς δεσποτικῆς θελήσεως τῆς συζύγου του καὶ τῶν δακρύων τῆς θυγατρὸς του, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἔλαβεν ἡμέραν τινὰ τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ἰδῇ εἰσελθόντα εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπως συζητήσῃ τὰ ἄρθρα τοῦ προικοσυμφώνου.

Εἶχε σχεδὸν νυκτώσει, ὅτε ὁ βουλευτὴς ἀφῆκε τὸ οἶκμα τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, διασταυρωθεὶς ἐν τῇ κλίμακῃ μετὰ καλυπτοφύρου γυναικός, ἥς ἡ ἐσθὴς ἐπέψαυσεν αὐτὸν διαβαίνοντα.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦν ἡ Ζήλια.

— Δὲν μὲ περιέμενες, ἀνέκραξε φαιδρῶς ἡ κόμηςσα εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰωάννου· ἐν δευτερόλεπτον μόνον ἔχω νὰ διαθέσω εἰς τὴν ἐπίσκεψίν μου αὐτήν, ἡ ὁποία σκοτὸν ἔχει νὰ σοὶ

ὑπομνήσῃ ὅτι ἀπόψε σὲ περιμένω. Θὰ προσκαλέσω εἰκοσι πρόσωπα καὶ πρὶν αὐτὰ ἔλθουν θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνομιλήσωμεν. Ἐλα λοιπὸν ἐνωρίς.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθω, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν Ζήλιαν ἐξερχομένην.

Λίαν τεταραγμένος ἐκάθησεν ἐπὶ ἔδρας καὶ ἔμεινεν οὕτω ἐπὶ πολὺ, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ἐν τῶν χειρῶν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Φέρομαι πρὸς αὐτήν, ὡς ἄλλοτε ἐφάρθη πρὸς τὸν Λουδοβίκον Μονθάλ.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνεθάρρυνεν ἐντελῶς τὴν συνειδήσιν του.

Περὶ τὴν ἐνάτην οἱ κεκλημένοι τῆς Ζήλιας ἀφικνοῦντο εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ὑποδοχῆς. Αὕτη ἐστενοχωρεῖτο βλέπουσα αὐτοὺς ἀφικνουμένους πρὸ τοῦ Ἰωάννου.

— Διατί βραδύνει; ἐσκέπτετο.

Ἐνῷ διετέλει ἐν ὀργῇ καὶ ψυχικῇ οἰδύνῃ δυσειδῆς τις, ὑποπτεύουσα τοὺς μετὰ τοῦ Ἰωάννου ἔρωτάς της, αἰρνης τῇ λέγει:

— Τί γίνεται ὁ κύριος Δελαμπέρ; σπανιώτατα φαίνεται τώρα εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ἡ Ζήλια δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, διότι γέρον δικηγόρος, εὐρισκόμενος πλησίον της, ἔφερε τὸ ζήτημα εἰς τὴν εὐθετὰν ὁδόν.

— Ὁ κύριος Δελαμπέρ ἀδιαφορεῖ ἤδη πρὸς τὸν κόσμον, ἀπήντησε, διατελὼν ἐν εὐτυχίᾳ, ὡς ἀνθρωπος ἀποπερατώσας συγχρόνως ἐπικερδεστάτην ὑπόθεσιν καὶ γάμον ἐξ ἔρωτος.

Ἡ Ζήλια παρετήρησε μετ' ἀνησυχίας τὸν δικηγόρον, ἐξακολουθοῦσα οὐχ ἦττον νὰ νομίζῃ τοὺς λόγους του ὡς ἀστείότητα.

— Ποῖαν νυμφεύεται; ἠρώτησεν ἡ δυσειδῆς γυνή.

— Τὴν κόρην πλουσίου ἐργοστασιάρχου καὶ νῦν βουλευτοῦ. Οἱ δύο νέοι ἡγάπωντο πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς νέας ἀντέπραττεν, ἐπὶ τέλους παρεδέχθη καὶ ἐτελείωσαν ὅλα σήμερον τὸ πρωτ.

Ἡ Ζήλια ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ κλιντῆρος, πάντες δ' ἐσπευσαν περὶ αὐτήν.

Ὁ κ. Δενεραντᾶλ τὰ πάντα ἀντιλήφθεις συνέσπα φοβερῶς τὰς ὀφρῦς, ἐνῷ τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῇ αἰθούσῃ πρόσωπα ἀντήλασσον κατεπτοημένα βλέμματα καὶ ἀπῆλθον μετὰ μικρόν.

Τὴν κ. Δενεραντᾶλ μετέφερον εἰς τὴν κλίνην της, ἅμα δ' ὡς ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ κόμης τῇ εἶπε ψυχρῶς:

— Κυρία, δὲν θὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἐξήγησιν τῶν πρὸ ὀλίγου συμβάντων, ἀφοῦ ὁμιλοῦσιν αὐτὰ τὰ πράγματα· διὰ νὰ ὀρίσω τὰ καθ' ὑμᾶς ἔχω ἀνάγκην προηγουμένης σκέψεως. Αὐριον θὰ γνωρίσετε τὴν ἀπόφασίν μου.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Ζήλια δὲν ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ συζύγου της, ἀπωθήσασα δὲ τὴν θαλαμηπόλον της, ἥτις προσεπάθει νὰ τὴν ἐκδύσῃ, τὴν διέταξε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην.